

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lutego 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa K. M.

przeciwko E. S.A.

o wynagrodzenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 23 lutego 2010 r.,

skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w J.

z dnia 27 czerwca 2007 r., .

**odrzuca skargę i zasądza od powoda na rzecz strony
pozwanej 225 (dwieście dwadzieścia pięć) zł tytułem zwrotu
kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu o
stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.**

U z a s a d n i e n i e

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w J. w sprawie K. M. przeciwko E. S.A. o wynagrodzenie, wyrokiem z 27 czerwca 2007 r. oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego z 20 marca 2007 r.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego pełnomocnik powoda zaskarżył powyższy wyrok w całości; opierając skargę na podstawie naruszenia prawa materialnego - art. 32 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych (tekst. jedn. Dz.U. z 2001 r. Nr 79 poz. 854 ze zm.) oraz art. 47 k.p. gwarantujących powodowi wyrównywanie wynagrodzenia za cały okres

jego obniżenia przez pozwanego - przez błędną wykładnię i jego niewłaściwe zastosowanie; naruszenie prawa procesowego tj. art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c., przez niezgodność ustaleń faktycznych z treścią materiału dowodowego,

Jako przepis prawa, z którymi zaskarżony wyrok jest niezgodny; wskazano art. 32 u.o.z.z.; art. 47 k.p. oraz art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c.

Uprawdopodobniając wyrządzenie szkody, spowodowanej przez wydanie zaskarżonego wyroku, zgłoszono następujące dowody: (-) wyrok Sądu Okręgowego z dnia 26 lipca 2006 r., sygn. akt VII Pa .../05; (-) wyrok Sądu Okręgowego z dnia 27 czerwca 2007 r., sygn. akt VII Pa .../07. Wskutek rażącego naruszenia przepisów prawa przez Sądy obu instancji powód został pozbawiony przysługującego mu dodatku wyrównawczego do gwarantowanego chronionemu działaczowi związkowemu wynagrodzenia. Szkodę uprawdopodobniają powołane dowody, a także dowody zwarte w aktach sprawy sygn. akt VII Pa .../07 oraz sprawy sygn. akt: IV P .../07.

Wnoszący skargę wskazał, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe; brak jest ustawowej podstawy do złożenia skargi o wznowienie postępowania, nadto zaskarżony wyrok nie podlega zaskarżeniu skargą kasacyjną.

W skardze wniesiono o stwierdzenie, że zaskarżony wyrok jest niezgodny z art. 32 u.o.z.z.; art. 47 k.p. oraz art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. oraz zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

W art. 424⁵ k.p.c. określone zostały wymagania, którym powinna odpowiadać skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, przy czym w § 2 wskazano wymagania formalne przewidziane dla pisma procesowego,

a w § 1 wymienione zostały wymagania istotne skargi. Przyjęta została zatem zasada analogiczna do uregulowania w art. 398⁴ k.p.c. skargi kasacyjnej.

W myśl artykułu 424⁵ § 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać: 1) oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości lub w części; 2) przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie; 3) wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne; 4) uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy; 5) wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe; 6) wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem. Ponadto § 2 stanowi, że skarga powinna czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego. Każde z sześciu wymagań z art. 424⁵ § 1 k.p.c. jest indywidualne i niezależne, a zatem każde powinno być wyraźnie wyodrębnione i wypełnione. Brak choćby jednego z nich powoduje, że skarga jest dotknięta istotną wadą, nienaprawialną w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu *a limine*.

Rozpoznawana skarga dotknięta jest brakiem co najmniej trzech z powołanych powyżej sześciu konstrukcyjnych składników skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, niezbędnych do uznania skargi za sporządzoną w sposób prawidłowy i warunkującą merytoryczne jej rozpoznanie.

Pierwsze z uchybień polega na nieuzasadnieniu podstaw skargi, to jest na niewyjaśnieniu na czym polegało naruszenie powołanych przepisów (art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c.).

Kolejne z uchybień polega na nieuprawdopodobnieniu wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie przedmiotowego wyroku z 27 czerwca 2007 r. (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.). Spełnienie omawianego wymagania oznacza złożenie przez skarżącego w skardze oświadczenia, że szkoda wystąpiła, ze wskazaniem jej rodzaju i rozmiaru, oraz uwiarygodnienie tego oświadczenia. W postanowieniu z 27 października 2005 r. V CNP 28/05 (niepubl.) Sąd Najwyższy wyjaśnił, że skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem nie służy zapobieganiu wyrządzenia szkody mogącej powstać wskutek wydania orzeczenia sądowego, a taką właśnie argumentację przyjął wnoszący skargę.

Następne uchybienie dotyczy braku wykazania niemożności wzruszenia zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych (art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.). Trzeba pamiętać, że zgodnie z komentowanym przepisem skarżący musi „wykazać”, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Musi więc ujawnić i przedstawić w skardze tę okoliczność w sposób wyczerpujący i niebudzący wątpliwości oraz w drodze stosownego wywodu dowieść jej istnienia i przekonująco uzasadnić. Oznacza to przeprowadzenie prawniczej analizy przepisów dotyczących środków prawnych, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub które z innych przyczyn nie mogłyby odnieść skutku. W przedmiotowej skardze jej Autor podał jedynie, że brak jest ustawowej podstawy do złożenia skargi o wznowienie postępowania, nadto zaskarżony wyrok nie podlega zaskarżeniu skargą kasacyjną, co oznacza niespełnienie wymogu z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.

Z powołanych względów skarga, jako niespełniająca wymagań z art. 424⁵ § 1 pkt 2, 4 i 5 k.p.c., podlega odrzuceniu przez Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.